

Monika Kopčilová Mešková

ROMAN K PRO BACULKU

ROMÁNEK PRO BACULKU

Monika Kopčilová Mešková

Příběh Báry, bojovnice s váhou a láskou...

Nakladatelství SOLIS
© SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, 602 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 93. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické

Napsala © **Monika Kopčilová Mešková**
Obálka a ilustrace: JPolc v programu CANVA
Opravy i redakci si zajistila autorka.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN:
978-80-53064-43-9 (epub)
978-80-53064-44-6 (PDF)

Anotace

Románek pro Baculku je upřímné a svěží vyprávění o čtyřicetileté Báře, která po dvou rozvodech zůstává sama se svým dospívajícím synem Petrem. Zklamaná z nevydařených vztahů a unavená ze života, který jí nic nového nenabízí, se rozhodne vzít osud do vlastních rukou.

Začne hledat nové zaměstnání, mění svou vizáž, posílí sebevědomí a otevře se i myšlence, že by láska mohla přijít znovu. Ačkoli to občas znamená trapasy, nečekaná dobrodružství a upřímné konfrontace se sebou samotnou.

Příběh plný humoru, romantiky a naděje, že **nový začátek nikdy není pozdě.**

Obsah

Zpověď Bábovky
Ideál
Čekání na zázrak
Bolavá duše
Netradiční Vánoce
Není ryba jako ryba
Čas na změny
Hříšné rande
Všichni jste blázni!
Síla přátelství
Branný den
Bobřík odvahy
Děti – naše radost
Co s načatým večerem?
Zákeřná zákožka
Dovolená bez hranic
Boty pro Berušku
Pohádka o Palečkovi
Babí léto
Srdíčko pro štěstí
Hlavně se nesložit!
Jako ryba ve vodě...
Láska je mrcha
Brouci v hlavě
Santa existuje
Věrný přítel strach
Naděje umírá poslední
Cesta do ráje
Probuzení

Věnováno všem boubelkám, které se nebojí naplno žít...

Říkala jsem: „Miluji tě,“ když jsem byla zamilovaná. Ted' už to říkat odmítám a odmítám se i zamilovávat. Udělala jsem pro ně všechno, a oni mi vrazili nůž do zad. Budu říkat: „Chci tě.“ Lásku odložím stranou a nechám si jen své libido. Budu si užívat. Trápení už bylo dost.

Motto:

Umět využít život dosud prožitý, to je jako žít dvakrát.
Gaius Valerius Martialis

ZPOVĚĚD BÁBOVKY

Křičela jsem ze všech sil. Na to protivné ostré světlo, na doktora v bílém plášti, který mě vyrval z měkkého tepla, i na svou mámu, která se taky rozplakala. Slzy se jí koulely tiše po tvářích, úlevou, že zvládla všechnu tu bolest a přivedla na svět zdravé dítě o váze pouhých 1 900 gramů.

„Tak, maminko, máte děvčátko, jak se bude jmenovat?“ zeptal se lékař.

„Barbora,“ zašeptala máma. Víla v bílém čepečku mi napsala na nohu Bára. Byla jsem tak maličká, že kdyby mi tam chtěla napsat celé jméno, byla bych popsána přes prdelku až na záda.

„Jako stažený králíček,“ řekl táta při prvním pohledu na to pokrčené ošklivé miminko. Že se v tom křehkém a bezbranném tělíčku ukrývá velká bojovnost a snaha všechno dohnat, to poznal až časem.

Kdybych tehdy v zavinovačce věděla, že tu svou zarputilost přeženu a ve třiceti budu mít přes sto kilo, asi bych sála mléko méně hltavě. Do roka a do dne jsem se změnila z králíčka na puclíka. Moje první slovo bylo „papu“ a rodiče nadšeně obdivovali moje faldíky. Nohy a ruce jsem měla jako nafouknuté gumové rukavice. Malý zápasník sumo. První den v mateřské školce jsem dostala skříňku s obrázkem bábovky a tahle přezdívkou mi vydržela až do deváté třídy. Ve školce jsem si poprvé uvědomila, že se liším zejména rozměrově od ostatních dětí, a taky ve mně rostlo podezření, že to s opačným pohlavím nebudu mít lehké.

„Bábovko, zvedni sukni!“ poroučel Martin, načež mě povalil na zem a vlepil mi první uslintanou pusou. Kluci mě štípali do zadku, tahali mě za vlasy, Jirka po mně hodil židličku a roztrhl mi kůži na noze, kde mám dodnes jizvu.

„Proč jsou kluci tak zlí?“ ptala jsem se často mámy.

„Nejsou zlí, dávají ti tak najevo, že tě mají rádi. Co se škád-
livá, to se rádo mívá,“ odpovíděla s úsměvem.

Bylo pro mě těžké takové vysvětlení pochopit. Táta přece mámu nemlátí židlí a má ji rád. Ledaže by ji bil tajně, napadlo mě večer, když jsem slyšela z ložnice podivné hekavé zvuky. A tak jsem tehdy uvěřila, že mě mají rádi všichni kluci. Radim, který mě praštil bagrem, i Kája, který mi rozstříhal z nepochopitelných důvodů tričko na zádech. Že by tohle byla láska?

„Oni to ani jinak neumí!“ říkala máma a já jsem jí věřila. Dospívala jsem rychleji než ostatní holky v mém věku, měla jsem větší číslo bot i oblečení, zkrátka všechno jsem měla větší.

„Holka nešťastná, vždyť tobě už rostou pomeranče!“ prohlí-
žel si mé tričko s rostoucími prsy strejda Max, když mi bylo de-
set let. Neměla jsem ho ráda, pořád mě tak divně očumoval a
měl nejapné a pro mne nepochopitelné poznámky. Teta Růža
mu pak nenápadně srovnávala pomyslný kapesník, co měl v
kapse kalhot, byla celá rudá a myslela si, že ji nikdo nevidí. Od
té doby už nejezdili z Liberce tak často na návštěvu, ona je to
taky dálka. Ale hlavně si asi moji rodiče všimli, že strejdu sexu-
álně vzrušuje jejich dospívající dcera.

Školní docházku jsem nenáviděla. Vůbec mi nevadilo být Bá-
bovkou, měla jsem totiž krásné velké oči, smysl pro humor a
pěkné známky. Vadily mi však staromódní modely, které jsem
na sobě musela nosit. Rodiče chodili pracovat do fabriky a
doma se vždycky strašně šetřilo. Máma sháněla obnošené had-
říky, dávno vyšlé z módy, od kolegyně z práce a mně se místo
díků vždycky chtělo brečet. Měly jsme obě naprosto jiný vkus,
a taky – na co utrácet, když jsem byla každou chvíli větší a větší.

„Něco pro tebe mám!“ volala na mě radostně, když se jí po-
dařilo sehnat další skvělý kousek oblečení. Hnědá košile tehdy
zvaná dederónka s velkými límci mě dodnes straší ve snech.

Těšila jsem se na chvíli, až jednou dodělám všechny školy, najdu si skvělou práci a za první výplatu si nakoupím úžasné moderní oblečení. Když se holky chlubily prvními střevíčky s podpatky, máma mi koupila mokasíny. Musela jsem přece chápat, že jsou pohodlnější. Chápala jsem to, ale zároveň jsem strašně toužila nosit podpatky jako jiné holky.

„Hele, Bábovka má podrážky z pneumatik od traktoru. Traktoráky, traktoráky!“ pošklebovaly se mi některé potvory z naší třídy. Určitě mi záviděly, že už nosím podprsenku. Kluci mi ji na zádech natahovali a bylo to pro ně úžasný vzrůšo, když mě pak plesknutí gumy o kůži štípalo.

Moje dětství bylo úsměvné. Jenže se většinou smáli ti druzí. Holky si hrály na kámošky a při cestě domů mi v teplých měsících na rozcestí mávaly. Natahovala jsem ruce, jak nejvýš to šlo, vděčná za jejich přátelství. „Baruně už roste v podpaží krtek,“ šeptaly si druhý den na hajzlíku. Tenkrát se ženy neholily na žádných místech po těle, byly cítit napůl potem a napůl levnou voňavkou Živé květy. Moje máma měla doma dva flakóny – konvalinky a šeřík. Byl to takový smrad, že se to nedá ani popsat.

Kluci mě na základce moc nezajímalí. Připadali mi strašně hloupí, prostě samí pitomci. Sami byli chlupatí jak opice, ale mým nohám se posmívali. Musím teda uznat, že jsem se klidně mohla zúčastnit soutěže o nejchlupatějšího žáka školy. Vůbec nejhorší to bylo při písemkách, kdy se mi dělala nervozitou husí kůže a chlupy mi trčely pod sukní jako hřebíky. Až mě jednou napadlo, jak celou situaci vyřešit. Poctivě jsem tahala do sběrný starý papír a za ušetřené peníze jsem si koupila v drogérii odbarvovač na vlasy.

Večer jsem se zamkla v koupelně.

„Co tam tak dlouho děláš?“ volala máma přes zamčené dveře. Asi měla strach, že se mi udělalo nevolno. Děsně to

pálilo, ale za půl hodiny jsem měla na nohách blond přeliv. Jenže za pár dní začaly nohy postupně zase černat.

Poslouchala jsem dál hovory na školním WC a to se mi vyplatilo. Nešpehovala jsem schválně, ale naše hajzlíky byly nemožné plechové budky, kde bylo všechno slyšet a kde se o přestávkách probíraly různé holčičí problémy. Takže jsem po vzoru spolužaček sebrala tátovi v koupelně žiletku a od té doby se holím. Mrzelo mě jen to, že na tak banální řešení přišla Jaruna, která měla v žákovské samé čtverky, a ne já sama se svými jedničkami.

A pak konečně nastalo období, kdy jsem se chtěla klukům líbit. V osmé třídě se začaly měnit i holky. Došlo jim, že je se mnou zábava, prostě že nezkazím žádnou legraci. Dostala jsem od spolužaček pár kousků triček s nápisem přes vzdouvající se prsa a byla jsem šťastná, když mě pak vzaly s sebou ven. Hrály jsme s klukama v parku fotbal nebo hru na četníky a zloděje a já byla naprosto nadšená, že patřím do party.

V deváté třídě se mi stala strašná věc. Staré nebo mladé, všechny chtěly být tehdy kudrnaté, a tak i já jsem podlehla módě trvalých ondulací.

„Přesně takhle chci vypadat,“ podala jsem kadeřnici obrázek pěveckého dua Kamélie. Kdybych věděla, že každá minuta působení chemikálií na mé hlavě navíc znamená, že mi ta páchnoucí srágora na natáčkách rozežere vlasy, ozvala bych se. Takhle jsem mlčky čekala, až si kadeřnice uvaří kafe. Dala mě na chvíli pod sušák, aby se natáčky trochu prohřály, ale zapomněla na mě. Pod helmou to začalo divně smrdět.

„Ty kozo hloupá, proč jsi nezavolala?“ ještě jsem od ní dostala vynadáno. Byla to prostě pohroma. Některé natáčky jí zůstávaly v rukách i s mými vlasy. A zbytek? Rulička střídala cestíčku po celé mé hlavě a nešlo to vůbec rozčesat.

„Budeme to muset celé ostříhat,“ řekla kadeřnice rudá vzteky, i když to přece nebyla moje chyba. Šla jsem domů s účesem, který nepřipomínal Kamélie, dokonce ani moji prababičku ne. Obrázek, který jsem žmoulala celou dobu v ruce, jsem hodila cestou domů do popelnice.

„Takhle jsi to chtěla?“ zeptala se mě máma ve dveřích se soucitným pohledem.

„No jasně, to je teď velká móda,“ nechtěla jsem, aby mě litovala. Když jsem pak druhý den na chodbě potkala Bedřicha z osmé bé, po kterém jsem tajně poslední měsíc pokukovala, nepozdravil mě.

„To je ale kočka!“ hvízdali na mě kluci z jeho třídy. Do rána mi ještě upadla celá ofina, ale tolik povyku kvůli vlasům jsem vážně nečekala.

Druhý den jsem zatoužila udělat radost rodičům a rozhodla jsem se, že jim uvařím bramborový guláš, než přijdou z práce. Našla jsem si velkou kuchařskou knihu po prababičce, která byla zaházená ve spíži mezi starými taškami. Všechno, co jsme měli v lednici, už bublalo v kastrolu a já jsem se šla učít do svého pokoje. Nevím, kolik času uteklo, když jsem si všimla, že pod dveřmi se táhne bílá mlha a že cítím podivný smrádek. Utíkala jsem do kuchyně, ale nebylo v ní vidět na krok. Nadzvedla jsem pokličku od kastrolu a rázem jsem přišla ještě o obočí a řasy. Místo guláše jsem vyrobila plamenomet.

Byla jsem na dně. Lámala jsem si hlavu, jestli nejsem hloupá, což by mi tedy opravdu vadilo. Táta pak jen kroutil hlavou a máma mi řekla, že než půjdu do tanečních, tak se to spraví. A zase měla pravdu. Od čeho jsou taky mámy?

Chodila jsem prvním rokem na ekonomku, když se to stalo. Nejenže jsem chodila do tanečních, ale vypadala jsem opět jako holka, a byla jsem navíc zasažena láskou. Amor zamířil a trefil mě přímo do srdce. První opravdový plamínek lásky, nebo spíš

požár, zahořel. Byla jsem zamilovaná jako blázen. Jmenoval se Tonda. Jeho fotku, kterou mi na požádání věnoval, jsem opatrovala jako oko v hlavě.

„Hele, líbí se ti?“ strkala jsem fotku Tondy v hodině angličtiny Marcele pod nos. Přikreslila mu propiskou knír a brýle a řekla, že tenhle kluk bude mít jednou pěkný děti. Seděli jsme s Tondou denně v parku na lavičce a drželi se za ruce. Tenkrát mě poprvé políbil. To byla doba prozření. Uvědomila jsem si, že bez líbání se v životě prostě neobejdu.

Tonda se mě na každé schůzce zeptal: „A dáš mi?“ Nenáviděla jsem tu stupidní a naprosto neromantickou otázku s podtextem sexu a vždycky jsem mu odpověděla, že ještě ne. „A kdy?“ dotíral.

„Za rok, až mi bude sedmnáct,“ slibovala jsem.

Tonda opravdu trpělivě čekal. Jenže když se pak za rok zeptal znovu, opět jsem řekla ne. Ani nevím proč. Prostě to nešlo.

„Tak jdi do prdele,“ řekl Tonda.

Byl to konec jedné lásky, ale žádný z mých zážitků mě neodradil od přesvědčení, že jednou budu šťastná. Jsem totiž pozitivní a věřím v dobro. Vždycky jsem měla pocit, že přitahuju trapasy, že se mi lepší smůla na paty. Mám ale jednu cennou vlastnost. Umím se zasmát sama sobě, tedy většinou. Umím počkat, až se situace změní k lepšímu. Čas je nejlepší lékař, říkala babička, a já si to pamatovala.

Už když jsem byla malá, těšila jsem se strašně na svou svatbu. Měla jsem culíky, gumičky s kopretinami a sny. Představovala jsem si, koho si asi vezmu, kdo se mnou bude spát v tom povlečení s obláčky a barevnou duhou, které mi maminka koupila a ukryla do skříňky s cedulkou „Výbava pro Barču“. Byla jsem přesvědčená, že si vezmu prince z pohádky a budeme spolu v dobrém i ve zlém, dokud nás smrt nerozdělí. Tak to přece všichni slibují a možná to myslí i vážně. Někteří na

to sice dřív nebo později zapomenou, ale to nebude můj případ. Brala jsem si příklad z mámy, která dělala vše, aby byl táta šťastný. Sloužila mu. A dělala to s úsměvem a ráda. Až potkám svého prince, udělám pro něj všechno na světě. A on mě za to bude milovat jako blázen, říkala jsem si naivně a hloupě před spaním.

Dnes je mi kolik mi je a jsem rozvedená. A kdyby jen jednou. Zvládla jsem to dokonce dvakrát! Naivita mého dětství dostala pořádně na prdel. Muži mě opouštějí. Jsem rozvedená, tlustá, s pubertálním synem na krku.

S Petrem to lomcuje pořádně. Hormony s ním mlátí tak, že v noci kope nohama, jako by hrál fotbal, a přitom ho ta kulatá věc na trávníku vůbec nezajímá. Občas je to hubatec a drzoun, ale v jádru je to fajn kluk. Nikdy s ním nebyly vážnější problémy, je to v podstatě pohodář a flegmatik, se sportovní postavou (po tátovi), ježkem (jako mám já) a velkýma hnědýma očima. A já věřím, že tenhle jediný chlap mě bude mít rád napořád, a taky doufám, že svou povahou zůstane výhradně a pouze po mně!

